

— Тогазъ? — се питаше тя въ изумление. И безъ да намѣри отговоръ, само сви рамѣнѣ и просълзена спрѣ погледъ на Ана.

— Ехъ, прави сж хората, — довѣрши мисълта си тя, — птичка ли е, направи ѝ кафезъ!

И като продума, сѣдна до Ана и милостиво ѝ заглади косата:

— Стига си плакала! стига! Съ сълзи нищо нѣма да се надвие.

Повразуми се!

Ана подигна глава и дълго гледа майка си прѣзъ сълзи.

— Туй лѣтовице! Туй лѣтовице — негодуваше майката.

— Не, мамо, — едва отвърна Ана, — не е то отъ вчера . . .

Двѣ години вече мисля какво да права.

— Мислишъ ти, — прѣсѣче я майкката. Да не бѣше този . . .

— Не, майко, не си права. Отъ Николаевъ азъ само едно разбрахъ.

— Какво?

— Колко е мило да имашъ за мъжъ човѣкъ, когото обичашъ и отъ когото може да се научи толкова нѣщо.

— Какъ? — запита очудено майката. Ти приказвашъ съ него таквизъ нѣща?

Ана изгледа майка си и сѣкашъ се стрѣсна отъ нейното очудване. Замлѣкна и сне погледъ отъ нея.

— Съ чуждъ мъжъ да приказва такава . . . неможеше да се начуди майката.

— Че да се поучи човѣкъ, няма е лошо нѣщо!

— Какъ да се поучи? — съ растяще негодувание запита майката. Съ чужди мъжъ! Боже, Господи, ти си обезумѣла! Че ти знаешъ ли какво сж мъжетѣ! Знаешъ ли че . . . Боже, Боже, какво ще ми дойде на главата!

Ана не отвори уста. Тя се стрѣсна отъ онова, що забѣлѣза по лицето на майка си и задъхана обори глава.

Замислена, отпустна глава и старата жена.

И двѣтѣ млѣкнаха, погълнати въ мисли.

Майката като че се срамуваше да погледне дъщеря си и само дълбокитѣ въздишки издаваха онова, което